

STJEPAN JAGATIĆ

Čovjek koji je u srcu nosio domovinu, a na dlanu umjetnost – marljivo i skromno, iz dana u dan.

Rođen 1955. u Jelkovcu, Sesvete, Stjepan Jagatić odrastao je uz šum hrastovih šuma i miris zrele zemlje. Njegova ruka, još od osnovnoškolskih dana, znala je ono što mnogi ne nauče cijeli život – crtati dušu stvari, ostavljati trag koji nadilazi riječi. Već tada, nastavnici i kolege prepoznali su u njemu dar, iskru koja će gorjeti čitav vijek.

1979. nakon završetaka više škole, stupa u službu Policijske postaje Sesvete – ne kao onaj koji traži sigurnost, već kao onaj koji želi graditi temelje zajednice. **1981. godine** postaje odgajatelj u Srednjoj školi UP, prenoseći mladim naraštajima znanje, odgovornost i ljudskost. Jer Stjepan je oduvijek vjerovao da se čovjek ne gradi samo zakonima, već primjerom.

No, životne okolnosti nisu mu dopustile da odmah zakorači umjetničkim putem. Prvo je trebalo osigurati stabilnost, postaviti temelje, biti pouzdan stup obitelji i zajednice. Ipak, *strast prema umjetnosti nikada nije utrnula*. Čuvao ju je poput male svjetiljke u grudima, znajući da će doći njezin čas. Marljivo je gradio svoj put – korak po korak, bez žurbe, bez pompe. A skromno je prihvaćao svaki zadatak, svaku ulogu, svaki dan.

1991., u vihoru domovinskog rata, ranjen je u Pakracu – teško, duboko, na način koji mijenja čovjeka zauvijek. Od **1994.** u invalidskoj je mirovini, 100-postotni hrvatski ratni vojni invalid I. skupine.

No, Stjepan nije dopustio da rane – ni tjelesne ni duševne – postanu granice. Upravo tada, u tišini rehabilitacije, **umjetnost je progovorila punim glasom**. Počeo je izlagati u Varaždinskim toplicama, gdje su nastali prvi radovi monokromatskim uljanim olovkama – intimni, suptilni, poput dnevnika koje crta ruka koja se ponovno uči životu. Kasnije, u Sesvetama, gostovao je na likovnoj

koloniji. Marljivo je radio i kad je tijelo bilo umorno. Skromno je primao pohvale, svjestan da je svaki potez dar, a ne zasluga.

Danas Stjepan stvara u mirnom okruženju Dumovca, u Sesvetskom Kraljevcu. Slika u kombinaciji *akrila i uljane boje*, stvarajući djela koja odišu dubinom i toplinom. Njegov opus čuvaju i crteži tušem – prikazi kuća s područja Sesveta, od kojih su neke danas samo uspomena, nestale pod teretom vremena. Na njegovim platnima nema pretencioznosti – ima **iskrenosti**, **marljivosti** koja se ne da pokolebati, i **skromnosti** koja ne traži svjetla reflektora, već samo tiho svjedočanstvo ljubavi prema obliku, svjetlu i sjećanju.

Stjepan Jagatić *nije samo umjetnik*. On je primjer – čovjek koji je dio sebe ugradio u slobodu

Domovine, a dio sebe ostavio na platnima. **Marljiv** poput zemljoradnika koji nikada ne prestaje obrađivati svoju njivu, a **skroman** poput onih koji znaju da je istinska vrijednost u djelu, a ne u riječima.

Danas, u tišini svog ateljea u Dumovcu, i dalje stvara. Njegova ruka ne drži više oružje, već kist. A njegovo srce i dalje kuca – za obitelj, za zavičaj, za sve one koji su vjerovali da se život, ma koliko težak bio, uvijek može pretvoriti u umjetnost.

"Slikam ono što volim. A volim ono što poznajem – svoju zemlju, svoj kraj, svoje ljude. Radim marljivo, ali tiho. I to je dovoljno."

Stjepan Jagatić